

Arrest

nr. 324 272 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten.

Op 12 september 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 oktober 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 20 november 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*verzoek kennelijk ongegrond*". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, S.M., geboren op 20 juni 1989 in Jaysara in de deelstaat Uttarakhand, verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten en steeds gewoond te hebben in de stad Dehra Dun, de (winter) hoofdstad van de deelstaat

Uttarakhand. U behaalde een diploma in hotelmanagement en hebt sindsdien altijd in grote internationale hotels gewerkt. In 2011 verliet u India om te gaan werken in Qatar. In 2018 verliet u Qatar en u keerde voor vijf maanden terug naar de Indiase hoofdstad Delhi zodoende uw visum in orde brengen. Hierna trok u richting Saudi-Arabië waar u gewerkt hebt tot 2020. In 2020 reisde u naar Nepal waar u vervolgens woonde tot 2022. In 2022 keerde u terug naar India om vervolgens door te reizen naar Malta. U verliet Malta op 8 september 2024 en reisde naar België waar u op 12 september 2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar India omdat u homoseksueel bent. Uw vader wou dat u zou trouwen met een vrouw en accepteerde dus niet dat u zich aangetrokken voelde tot mannen. Uw vader was een gewelddadige man, hij sloeg u en uw moeder geregeld. Hij sloeg u omwille van uw seksuele geaardheid en daarom doodde hij ook uw moeder in 2008. Uw vader werd toen drie maand vastgehouden maar vanwege goede connecties die hij had bij de politie werd hij vrijgelaten. Na de dood van uw moeder besloot u in te trekken bij uw grootmoeder in Delhi daar u bang was dat uw vader u ook zou vermoorden. U stelt voorts dat de politie in India u zoeken en zullen vermoorden wanneer ze u vinden, dit door uw vader zijn connecties bij hen.

In geval van terugkeer naar India vreest u gedood te worden omwille van uw seksuele geaardheid.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: Uw originele paspoort, documenten om aan te tonen dat u diabetes hebt en foto's ter staving van uw seksuele geaardheid.

Op 8 november 2024 maakte u nog documenten met betrekking tot een afspraak die u heeft in het ziekenhuis voor uw diabetes over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures. Bij KB van 12 mei 2024 werd India vastgesteld als een veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovenstaande brengt verder met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

U heeft doorheen uw verklaringen immers niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer in het bijzonder heeft u niet aannemelijk weten te maken dat u in India het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade omwille van uw seksuele oriëntatie (CGVS, p. 10, 12).

Zo dient vooreerst aangestipt te worden dat het CGVS in casu niet betwist dat u homoseksueel bent. Uw verklaringen en de bewijzen die u hiervoor aanbrengt zijn voldoende om het CGVS hiervan te overtuigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Echter kan, hoewel u het zo beweert, niet aangenomen worden dat u louter hierom niet zou kunnen terugkeren naar India (CGVS, p. 10, 12).

Uit objectieve informatie blijkt immers dat India in recente jaren grote vooruitgang heeft geboekt in de bescherming van de rechten van de LGBTQ-gemeenschap. Het wettelijk kader is sterk verbeterd in het afgelopen decennium, met als meest opvallende ontwikkeling de decriminalisering van homoseksuele betrekkingen in 2018. Bovendien is de maatschappelijke tolerantie tegenover homoseksualiteit toegenomen, in het bijzonder in de grote steden. Discriminatie en ook geweld tegenover de LGBTQ-gemeenschap blijven echter bestaan in de praktijk. Toch blijkt uit beschikbare landeninformatie dat er geen sprake is van systematische vervolging van de LGBTQ-gemeenschap in het algemeen en homoseksuele mannen specifiek, noch door de staat, noch door niet-statelijke actoren. De meest ernstige en gewelddadige uitwassen van homofobie in de Indiase samenleving doen zich bovendien typisch voor in het conservatievere platteland, eerder dan in grootstedelijke omgeving waarin u woonde (Dehra Dun, hoofdstad van de deelstaat Uttarakhand), sinds 2008 woonde u zelfs in de Indiase hoofdstad Delhi (CGVS, p. 8; Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1).

Het komt dan ook in de eerste plaats aan u toe om aannemelijk te maken dat er in uw specifieke geval wel een gegronde en actuele vrees voor vervolging bestaat. Hier bent u echter niet in geslaagd. U maakt immers niet aannemelijk dat u alle politie in India zou moeten vrezen omdat uw vader vrienden heeft bij de politie (CGVS, p. 7, 8, 9). Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat u niks voorlegt ter staving van de problemen die u gekend zou hebben in 2008. U beweert wel dat uw vader uw moeder toen gedood heeft omwille van uw seksuele geaardheid maar dit is slechts een blote bewering van uwentwege (CGVS, p. 7). Het enige wat u

kan voorleggen ter staving van deze bewering is een doodscertificaat van uw moeder, iets wat u nadien niet meer overgemaakt hebt aan het CGVS terwijl hier wel naar gevraagd werd (CGVS, p. 9, 12).

Het mag daarnaast ook de nodige verbazing wekken dat uw vader uw moeder doodde in 2008 maar u tegelijkertijd wel in leven liet. Nochtans had uw vader een rechtstreeks probleem met u aangezien u niet wilde huwen omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 7). Dat uw vader eerder achter uw moeder aanging is dan ook vreemd daar u destijds bij hem inwoonde (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt niet dat u het doelwit was. Het laatste contact met uw vader dateert overigens van 2008 (CGVS, p.9).

Dat u daarenboven nog drie jaar in India kon wonen na de dood van uw moeder, tot 2011, valt ook niet te rijmen met de door u geschetste situatie. Er kan immers verwacht worden dat u daar geenszins veilig geweest zou zijn indien uw vader u werkelijk viseerde en hiervoor alle politie in India inschakelde (CGVS, p. 8). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u bij uw grootmoeder in Delhi woonde tussen 2008 en 2011 en in die periode studeerde en werkte (CGVS, p. 8). Indien uw vader het dus werkelijk op u zou hebben gemunt en u werkelijk zou hebben willen (laten) doden had hij daar ogenschijnlijk alle kansen toe. Bovendien had u toen ook, sinds 2006, een relatie met S., een Indische man (CGVS, p. 11). Dat u dergelijke zaken kon doen terwijl u, althans volgens uw verklaringen, gezocht werd door de overheid raakt kant noch wal.

Bijkomend houdt het ook weinig steek dat u de nodige visa kon bekomen om naar andere landen te reizen. Indien uw vader, een postkantomedewerker die daarnaast feestjes organiseert (CGVS, p. 9, 11), werkelijk danig veel connecties had bij de overheid, en u kwaad wilde doen, dan kan verwacht worden dat u niet zomaar keer op keer de nodige documenten zou hebben verkregen om India te verlaten (CGVS, p. 9, 10).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw vrees wezenlijk ondergraven door de vaststelling dat u uw verzoek om internationale bescherming uitzonderlijk laat indiende. Indien u uw herkomstland ontvlucht omwille van problemen daar, kan er verwacht worden dat u zich naar een land begeeft waar u veilig zou zijn. Echter blijkt uit uw verklaringen dat u zich als homoseksuele man in Qatar vestigde en vervolgens in Saudi-Arabië, beiden streng islamitische landen waar zware straffen staan op homoseksualiteit (CGVS, p. 5, 11) . Dat u, van alle landen waar u naartoe kon, richting daar ging is frappant indien u India ontvluchtte uit vrees daar vervolgd te worden omwille van uw homoseksualiteit.

Ook is het bijzonder onlogisch dat u nog verschillende malen terugkeerde naar India, waaronder ook eens voor een periode van vijf maanden, nadat u het land verlaten had in 2011 (CGVS, p. 6). Dergelijk gedrag valt geenszins te rijmen met de door u ingeroepen vrees die u stelt te hebben ten aanzien van uw vader en de aanwezige autoriteiten aldaar.

Tevens de vaststelling dat u sedert 2022 in Malta was, een veilig Europees land, doch het evenmin nodig achtte daar internationale bescherming te verzoeken is merkwaardig (CGVS, p. 6). Dat u daar geen asiel gevraagd hebt louter omdat u het niet wou is geen afdoende redenen om geen bescherming in te roepen, althans niet wanneer u werkelijk nood aan bescherming zou hebben (CGVS, p. 10).

Tot slot, en niet in het allerminst, is het allesbehalve ernstig dat u leugenachtige verklaringen aflegt omtrent uw vertrek uit Malta en aankomst in België. Zo beweert u Malta verlaten te hebben op 8 september 2024 en rechtstreeks naar België gekomen te zijn (CGVS, p. 4, 5). Echter blijkt uit posts die u plaatste op uw facebookpagina dat u zich al geruimere tijd op het Europese vasteland bevond, op zijn minst al sedert 19 februari 2024 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Sindsdien hebt u, als travelblogger, verschillende landen bezocht vooraleer uw komst naar België. Zo blijkt dat u onder meer Duitsland, Luxemburg en Frankrijk bezocht hebt. Dat u dit verzwijgt voor de Belgische asielinstanties is opmerkelijk en wijst erop dat u er niet voor terugdeinst leugenachtige verklaringen af te leggen. Alsook wijst dergelijk gedrag van uwentwege erop dat u helemaal geen nood heeft aan internationale bescherming. Indien u werkelijk een vrees heeft ten aanzien van uw herkomstland dan kan verwacht worden dat u zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen wanneer u hiertoe de mogelijkheid hebt, in casu quod non. Dat u echter met een Indiaas paspoort dat reeds vervallen is sinds 12 maart 2024 (Administratief dossier – Groene map, stuk 1) bleef rondreizen in Europa, doch het niet nodig achtte eerder bescherming te verzoeken, is bizar indien u ook maar enige vrees zou hebben.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Volledigheidshalve werd nog aangestipt door uw advocaat dat u in India, gelet op uw seksuele geaardheid, moeilijkheden zou ondervinden om de nodige medische gezondheidszorg te verkrijgen wat uw diabetes betreft (CGVS, p. 13). Dat u zich echter niet zou kunnen beroepen op medische zorg in India weet niet te overtuigen. U toont dit bovendien op geen enkele manier aan. Zo wierp u dit zelfs niet op als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. Daarnaast denkt u ook insuline te zullen kunnen verkrijgen in India maar het is wel duurder daar (CGVS, p. 13). Dergelijk antwoord van u doet dan ook vermoeden dat u geen problemen zal hebben om de nodige medische zorgen en medicatie te verkrijgen in India wanneer u hier nood aan hebt. De stukken die u aanbrengt om aan te tonen dat u diabetes heeft en hiervoor een afspraak heeft bij een ziekenhuis in België worden niet betwist maar zijn niet bij machte om het CGVS te overtuigen van het tegendeel (Administratief dossier – Groene map, stuk 2 & 4). Indien u werkelijk zou denken dat u omwille van uw medische problemen niet kan terugkeren naar India dan dient u zich te wenden tot de geëigende procedure.

De stukken die u neerlegde werpen geen ander licht op de genomen conclusie.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 en "57/6/1" van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "artikel 3", van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij vier getuigenissen toevoegt.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een

gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling

6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 20 november 2024 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure worden behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

Verzoeker betwist de inhoud van de bestreden beslissing in dit kader niet waar, dit mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd wordt:

“Bij KB van 12 mei 2024 werd India vastgesteld als een veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen, wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* India, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

6.2. Na grondige lezing van het dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt terdege en afdoende gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.3.1. Verzoeker verklaart India te zijn ontvlucht wegens zijn homoseksuele geaardheid, waardoor hij door zowel zijn vader als de Indiase politie werd geïsoleerd. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.3.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet kan worden beschouwd als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat hij in India afdoende kan rekenen op de bescherming van de lokale en nationale autoriteiten in het licht van zijn profiel van homoseksuele man. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Meer in het bijzonder heeft u niet aannemelijk weten te maken dat u in India het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade omwille van uw seksuele oriëntatie (CGVS, p. 10, 12).

Zo dient vooreerst aangestipt te worden dat het CGVS in casu niet betwist dat u homoseksueel bent. Uw verklaringen en de bewijzen die u hiervoor aanbrengt zijn voldoende om het CGVS hiervan te overtuigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Echter kan, hoewel u het zo beweert, niet aangenomen worden dat u louter hierom niet zou kunnen terugkeren naar India (CGVS, p. 10, 12).

Uit objectieve informatie blijkt immers dat India in recente jaren grote vooruitgang heeft geboekt in de bescherming van de rechten van de LGBTQ-gemeenschap. Het wettelijk kader is sterk verbeterd in het afgelopen decennium, met als meest opvallende ontwikkeling de decriminalisering van homoseksuele betrekkingen in 2018. Bovendien is de maatschappelijke tolerantie tegenover homoseksualiteit toegenomen, in het bijzonder in de grote steden. Discriminatie en ook geweld tegenover de LGBTQ-gemeenschap blijven echter bestaan in de praktijk. Toch blijkt uit beschikbare landeninformatie dat er geen sprake is van systematische vervolging van de LGBTQ-gemeenschap in het algemeen en homoseksuele mannen specifiek, noch door de staat, noch door niet-statelijke actoren. De meest ernstige en gewelddadige uitwassen van homofobie in de Indiase samenleving doen zich bovendien typisch voor in het conservatievere platteland, eerder dan in grootstedelijke omgeving waarin u woonde (Dehra Dun, hoofdstad van de deelstaat Uttarakhand) , sinds 2008 woonde u zelfs in de Indiase hoofdstad Delhi (CGVS, p. 8; Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1).

Het komt dan ook in de eerste plaats aan u toe om aannemelijk te maken dat er in uw specifieke geval wel een gegronde en actuele vrees voor vervolging bestaat. Hier bent u echter niet in geslaagd. U maakt immers niet aannemelijk dat u alle politie in India zou moeten vrezen omdat uw vader vrienden heeft bij de politie (CGVS, p. 7, 8, 9). Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat u niks voorlegt ter staving van de problemen die u gekend zou hebben in 2008. U beweert wel dat uw vader uw moeder toen gedood heeft omwille van uw seksuele geaardheid maar dit is slechts een blote bewering van uwentwege (CGVS, p. 7). Het enige wat u kan voorleggen ter staving van deze bewering is een doodscertificaat van uw moeder, iets wat u nadien niet meer overgemaakt hebt aan het CGVS terwijl hier wel naar gevraagd werd (CGVS, p. 9, 12).

Het mag daarnaast ook de nodige verbazing wekken dat uw vader uw moeder doodde in 2008 maar u tegelijkertijd wel in leven liet. Nochtans had uw vader een rechtstreeks probleem met u aangezien u niet wilde huwen omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 7). Dat uw vader eerder achter uw moeder aanging is dan ook vreemd daar u destijds bij hem inwoonde (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt niet dat u het doelwit was. Het laatste contact met uw vader dateert overigens van 2008 (CGVS, p.9).

Dat u daarenboven nog drie jaar in India kon wonen na de dood van uw moeder, tot 2011, valt ook niet te rijmen met de door u geschetste situatie. Er kan immers verwacht worden dat u daar geenszins veilig geweest zou zijn indien uw vader u werkelijk viseerde en hiervoor alle politie in India inschakelde (CGVS, p. 8). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u bij uw grootmoeder in Delhi woonde tussen 2008 en 2011 en in die periode studeerde en werkte (CGVS, p. 8). Indien uw vader het dus werkelijk op u zou hebben gemunt en u werkelijk zou hebben willen (laten) doden had hij daar ogenschijnlijk alle kansen toe. Bovendien had u toen ook, sinds 2006, een relatie met S., een Indische man (CGVS, p. 11). Dat u dergelijke zaken kon doen terwijl u, althans volgens uw verklaringen, gezocht werd door de overheid raakt kant noch wal.

Bijkomend houdt het ook weinig steek dat u de nodige visa kon bekomen om naar andere landen te reizen. Indien uw vader, een postkantoormedewerker die daarnaast feestjes organiseert (CGVS, p. 9, 11), werkelijk danig veel connecties had bij de overheid, en u kwaad wilde doen, dan kan verwacht worden dat u niet zomaar keer op keer de nodige documenten zou hebben verkregen om India te verlaten (CGVS, p. 9, 10).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw vrees wezenlijk ondergraven door de vaststelling dat u uw verzoek om internationale bescherming uitzonderlijk laat indiende. Indien u uw herkomstland ontvlucht omwille van problemen daar, kan er verwacht worden dat u zich naar een land begeeft waar u veilig zou zijn. Echter blijkt uit uw verklaringen dat u zich als homoseksuele man in Qatar vestigde en vervolgens in Saudi-Arabië, beiden streng islamitische landen waar zware straffen staan op homoseksualiteit (CGVS, p. 5, 11). Dat u, van alle landen waar u naartoe kon, richting daar ging is frappant indien u India ontvluchtte uit vrees daar vervolgd te worden omwille van uw homoseksualiteit.

Ook is het bijzonder onlogisch dat u nog verschillende malen terugkeerde naar India, waaronder ook eens voor een periode van vijf maanden, nadat u het land verlaten had in 2011 (CGVS, p. 6). Dergelijk gedrag valt geenszins te rijmen met de door u ingeroepen vrees die u stelt te hebben ten aanzien van uw vader en de aanwezige autoriteiten aldaar.

Tevens de vaststelling dat u sedert 2022 in Malta was, een veilig Europees land, doch het evenmin nodig achtte daar internationale bescherming te verzoeken is merkwaardig (CGVS, p. 6). Dat u daar geen asiel gevraagd hebt louter omdat u het niet wou is geen afdoende redenen om geen bescherming in te roepen, althans niet wanneer u werkelijk nood aan bescherming zou hebben (CGVS, p. 10).

Tot slot, en niet in het allerminst, is het allesbehalve ernstig dat u leugenachtige verklaringen aflegt omtrent uw vertrek uit Malta en aankomst in België. Zo beweert u Malta verlaten te hebben op 8 september 2024 en rechtstreeks naar België gekomen te zijn (CGVS, p. 4, 5). Echter blijkt uit posts die u plaatste op uw facebookpagina dat u zich al geruimere tijd op het Europese vasteland bevond, op zijn minst al sedert 19 februari 2024 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Sindsdien hebt u, als travelblogger, verschillende landen bezocht vooraleer uw komst naar België. Zo blijkt dat u onder meer Duitsland, Luxemburg en Frankrijk bezocht hebt. Dat u dit verzwijgt voor de Belgische asielinstanties is opmerkelijk en wijst erop dat u er niet voor terugdeinst leugenachtige verklaringen af te leggen. Alsook wijst dergelijk gedrag van uwentwege erop dat u helemaal geen nood heeft aan internationale bescherming. Indien u werkelijk een vrees heeft ten aanzien van uw herkomstland dan kan verwacht worden dat u zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen wanneer u hiertoe de mogelijkheid hebt, in casu quod non. Dat u echter met een Indiaas paspoort dat reeds vervallen is sinds 12 maart 2024 (Administratief dossier – Groene map, stuk 1) bleef rondreizen in Europa, doch het niet nodig achtte eerder bescherming te verzoeken, is bizar indien u ook maar enige vrees zou hebben.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Volledigheidshalve werd nog aangestipt door uw advocaat dat u in India, gelet op uw seksuele geaardheid, moeilijkheden zou ondervinden om de nodige medische gezondheidszorg te verkrijgen wat uw diabetes betreft (CGVS, p. 13). Dat u zich echter niet zou kunnen beroepen op medische zorg in India weet niet te overtuigen. U toont dit bovendien op geen enkele manier aan. Zo wierp u dit zelfs niet op als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. Daarnaast denkt u ook insuline te zullen kunnen verkrijgen in India maar het is wel duurder daar (CGVS, p. 13). Dergelijk antwoord van u doet dan ook vermoeden dat u geen problemen zal hebben om de nodige medische zorgen en medicatie te verkrijgen in India wanneer u hier nood aan hebt. De stukken die u aanbrengt om aan te tonen dat u diabetes heeft en hiervoor een afspraak heeft bij een ziekenhuis in België worden niet betwist maar zijn niet bij machte om het CGVS te overtuigen van het tegendeel (Administratief dossier – Groene map, stuk 2 & 4). Indien u werkelijk zou denken dat u omwille van uw medische problemen niet kan terugkeren naar India dan dient u zich te wenden tot de geëigende procedure.

De stukken die u neerlegde werpen geen ander licht op de genomen conclusie.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat de LGBTQ+-gemeenschap in India wordt geconfronteerd met haat en discriminatie en dat de conservatieve moraal de aanvaarding van homoseksualiteit in de weg staat, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing wel degelijk met deze elementen rekening werd gehouden. Uit door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt onder meer dat India in recente jaren grote vooruitgang heeft geboekt in de bescherming van de rechten van de LGBTQ+-gemeenschap en in 2018 homoseksuele betrekkingen decriminaliseerde. Hoewel er discriminatie en geweld in de praktijk blijven bestaan, is er geen sprake van systematische vervolging van de LGBTQ+-gemeenschap in het algemeen en homoseksuele mannen specifiek. De meest ernstige en gewelddadige uitwassen van homofobie in de Indiase samenleving doen zich bovendien voor in het conservatievere platteland, eerder dan in grootstedelijke omgeving waarin verzoeker woonde. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie ligt in de lijn van de door verweerder gehanteerde informatie. Uit de door beide partijen bijgebrachte informatie – waaronder onder meer de bij verzoekers aanvullende nota gevoegde getuigenissen – kan niet blijken dat er in India sprake is van systematische vervolging van personen met de homoseksuele geaardheid. Het komt dan ook aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat er in zijn specifieke geval wel een gegronde en actuele vrees voor vervolging bestaat, waar hij echter in gebreke blijft.

Waar verzoeker vervolgens wijst op het bestaan van corruptie in India, waardoor het voor hem moeilijk is om de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten te bewijzen, en waar hij tevens betoogt dat hij destijds niet kon voorzien dat hij documenten zou moeten voorleggen ter staving van de moord op zijn moeder, dient erop gewezen dat de in India bestaande corruptie en het tijdsverloop sedert de voorgehouden gebeurtenissen geen afbreuk doen aan het gestelde in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake het voorleggen van documentaire bewijsstukken in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Uit de in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie blijkt overigens niet dat het in India omwille van de er heersende corruptie niet mogelijk zou zijn om een overlijdensakte te bekomen. Hoe dan ook, te dezen dient er tevens op te worden gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Waar verzoeker verder wijst op informatie met betrekking tot beschuldigingen ten aanzien van vrouwen in India, dient vastgesteld dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op de individuele situatie van verzoeker en/of zijn moeder. Dat in het algemeen kan worden vastgesteld dat vrouwen in India worden gediscrimineerd, doet geen afbreuk aan het onaannemelijk karakter van verzoekers verklaringen dat zijn vader zijn moeder zou hebben gedood omwille van zijn homoseksuele geaardheid terwijl verzoeker toen bij zijn vader inwoonde. Dit klemmt des te meer daar verzoeker bij zijn grootmoeder in Delhi zou zijn gaan wonen, een plek waar zijn vader hem eveneens gemakkelijk had kunnen vinden. Desalniettemin ondervond verzoeker in Delhi geen problemen meer met zijn vader. De *post factum* uiteenzetting in het verzoekschrift, dat zijn vader wist dat verzoeker geen hulp zou kunnen krijgen van de politie en dus nergens naartoe zou kunnen gaan, waardoor hij niet langer actief op zoek was naar verzoeker, kan geenszins overtuigen. Verzoeker maakte hiervan geen enkele melding tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bovendien kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekers vader verzoeker gewoon bij zijn grootmoeder in Delhi laat wonen en zich erbij neerlegt dat verzoeker nergens naartoe zou kunnen, terwijl hij eerder verzoekers moeder zou hebben vermoord omwille van de homoseksuele geaardheid van verzoeker. Dergelijke gang van zaken raakt kant, noch wal. Dit klemmt des te meer waar verzoeker beweert dat zijn vader enerzijds een dermate grote invloed had bij de politie dat hij na de moord op zijn moeder reeds na drie maanden werd vrijgelaten en verzoeker heden een dermate grote vrees voor de Indiase autoriteiten heeft dat hij meent internationale bescherming te behoeven, terwijl hij anderzijds stelt dat de invloed van zijn vader zich beperkte tot lager geplaatste politieleden die zich bezighouden met het opnemen van klachten en dergelijke, doch geen invloed had op hogere politieleden “die mogelijk een obstakel zouden kunnen vormen voor het verkrijgen van een visum”. De ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van zijn homoseksuele geaardheid wordt bovendien eens te meer ondermijnd daar hij, wanneer hij uiteindelijk India kon verlaten, naar Qatar en Saudi-Arabië gaat, twee streng-islamitische landen waar homoseksualiteit strafbaar is. Dat er veel Indiërs naar de Golfstaten gaan om te werken, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt, doet geen afbreuk aan het sterk homofobe karakter van deze staten, terwijl

verzoeker stelt juist omwille van zijn homoseksuele geaardheid nood te hebben aan internationale bescherming. Bovendien keerde verzoeker na zijn verblijven in Qatar, Saudi-Arabië en Nepal nog terug naar India en verbleef hij langere tijd in Malta en elders in Europa zonder om internationale bescherming te verzoeken, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd en waaromtrent verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert. Hierdoor wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden beschermingsnood.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3.3. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in India zou hebben gekend.

6.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in India actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift weliswaar een "*veiligheids-, politieke, socio-economische crisis in India*" aan, doch hij laat na enig objectief stuk ter staving hiervan bij te brengen. Uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie kan immers geen dergelijke crisis worden afgeleid.

6.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en dient het beroep te worden verworpen.

6.6. De Raad ziet, gelet op het voorgaande, geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER